

บทที่ 1

หยาดฝนที่กระหน่ำลงมาทำให้หญิงสาวร่างเล็กต้องเร่งฝีเท้า จุดหมายปลายทางคือชายคาของอาคารบ้านเรือนซึ่งส่วนหนึ่งถูกกันไว้ เป็นป้ายรถบัสเช่นเดียวกับผู้คนที่กำลังก้าวพร้อมกัน อากาศที่เดิมเย็น อยู่แล้วทวีความเย็นมากขึ้นเพราะสายฝน แต่ฝิ่งอันไม่มีเวลาสนใจ อะไรมากไปกว่ารีบจ้ำฝีเท้าให้เร็วที่สุด แล้วก็ไปหยุดยืนนัดหยาดน้ำ ที่เกาะตัวบนเสื้อโค้ตสีดำซึ่งกันน้ำได้พอสมควร ทอดสายตาไปตาม ถนนมองหารถบัสสายประจำกลางวันเป็นหวังว่าตัวเองจะไปทำงาน สายหรือเปล่า

รถบัสบางคันเข้ามาเทียบแต่ก็ยังไม่ใช้สายประจำที่คอยอยู่ ฝิ่งอันจึงมีโอกาสเพียงแค่วัยเข้าไปหลบเม็ดฝนในชายคามากขึ้น เท่านั้น เพราะผู้คนบางส่วนแยกย้ายขึ้นรถบัสสายที่ต้องการไปบ้างแล้ว หญิงสาวล้วงกระเป๋าหาบัตรเงินสดเตรียมไว้สำหรับชำระค่าโดยสาร ตายังคงมองสายฝนอย่างไม่ชอบใจ

"จะตกอีกนานไหมเนี่ย" เสียงของเธอบนฟิมพ์ทำเป็นภาษาที่ต่าง ไปจากผู้คนรอบตัว แม้ว่าจะอาศัยอยู่ในมาเก๊าได้เกือบสามปีแล้ว แต่

นิสัยชอบพูดกับตัวเองเป็นภาษาของแผ่นดินเกิดก็ไม่เคยจางหาย

ผู้คนแวดล้อมที่บางตาลงทำให้ผิงอันสามารถมองผ่านไปยังอีกฟากของถนนได้โดยง่าย และสายตาของเธอก็หยุดอยู่ที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง

ร่างสูงเพรียวในชุดโค้ตสีมืดสวมกางเกงยีนที่นุ่งง่าย ๆ บนกำแพงหินที่ก่อไว้สำหรับกันเป็นแนวปลูกต้นไม้ริมทางเดินในบริเวณที่ติดกับทะเลของเกาะมาเก๊าไม่มีวีแววว่าจะยี่หระต่อสายฝนที่กระหน่ำมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่น้อย ศีรษะก้มต่ำคล้ายกำลังสนใจพื้นที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้นทำให้ไม่สามารถมองเห็นใบหน้าได้ชัดเจน คอของเขาวางพาดบนเข่าเป็นแนวราบโดยที่มือทั้งสองเกาะกุมกันเอาไว้

"ประหลาดคน ไม่กลัวฝนหรือไงนะ" ผิงอันบ่นเพราะป้ายรถบัสฝั่งตรงกันข้ามที่ทำเป็นบล็อกมีหลังคากันแดดกันฝนเรียบริ้วนั้นออกจะว่างเสียด้วยซ้ำ และอยู่ไม่ไกลจากชายคนนั้นเลย

ทำไมไม่ขยับเข้าไปนะ แคเดินไม่กี่ก้าวเท่านั้นเอง แม้จะติดใจแต่ผิงอันก็ไม่มีเวลาสนใจอะไรอีกเพราะรถบัสของเธอมายังถึงแล้ว

แขนเล็กๆ ถูกยื่นออกไปโบก พอรถจอดเธอก็รีบก้าวขึ้นไปรวดเร็ว ผิงอันหันไปมองชายคนเดิมอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ก่อนที่รถจะแล่นจากไป ะไรบางอย่างในตัวเขาสะดุดใจอย่างบอกไม่ถูก แต่เพียงไม่นานภาพของเขาก็ลบลายตาเช่นเดียวกับความสนใจของเธอ

"ทันพอดี" ผิงอันพูดก่อนจะพ่นลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเวลาในบัตรตอกเข้างานของเธอทันแบบที่เรียกว่าเส้นยาแดงผ่าแปด สเตลล่าหญิงสาวซึ่งมีชื่อจริงตามชาติกำเนิดว่าฟางถึงหัวเราะน้อยๆ กับเงินทองเจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัยซึ่งในวันนี้ประจำจุดลงเวลาตอกบัตรของพนักงานที่เรียกว่า Time Keeper

"ไปทำอะไรที่ไหนมาแม่หนูน้อย วันนี้ถึงได้มาเกือบสายปานนี้"
"ก็วันนี้ฉันไม่ได้เผื่อเวลาฝนตกเลยนะสิ ขอไปเปลี่ยนชุดก่อน"

นะคะ เดี่ยวจะไม่ทันบริษัทงาน" ผิงอันพูดคล้ายบ่นแล้วรีบวิ่งไปตามทางที่ทอดสู่ห้องล็อกเกอร์ของพนักงานอย่างรวดเร็ว ทั้งให้เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ส่ายหน้ามองอย่างเอ็นดูแล้วอดไม่ได้ที่จะเดินตามเข้าไป

ใช้เวลาเพียงไม่นานผิงอันก็อยู่ในเครื่องแต่งกายที่พร้อมจะเริ่มหน้าที่ประจำวัน เธอเป็นพนักงานเล็กๆ ที่ทำงานให้กับโรงแรมหรูห้าดาว ซึ่งตั้งอยู่ภายใน The Promenade ศูนย์รวมความบันเทิงรายใหญ่ของมาเก๊า พื้นที่หลายตารางกิโลเมตรของศูนย์บันเทิงแห่งนี้ส่วนหนึ่งเป็นกาสิโนหรูหรา บางส่วนทำเป็น walking street ซึ่งจะมีร้านค้าสร้างใหม่ตามแบบสถาปัตยกรรมตะวันตกขนานบสองข้างทางยาวไปจรดกับอีกด้านของพื้นที่ที่ให้ความรู้สึกคล้ายกับว่าเดินอยู่ในยุโรปมากกว่าเอเชีย ตรงสุดทางเดินจะมีสวนสนุก โรงละคร ร้านอาหาร และห้องจัดประชุมสัมมนาขนาดใหญ่ที่ทั้งหรูหราและทันสมัย

"ดูสิผมเผ้าเปี้ยกหมด เลี้ยวผิงเซ็ดให้แห้งก่อนเลยนะ เดี่ยวหวัดก็ได้ถามหาหอรอก" สเตล่าเดินตามเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องเข้ามาด้วยความเป็นห่วงต่างๆ ที่ตัวเองเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ในชุดยูนิฟอร์มเรียบร้อยแล้ว

"โห ไม่ทันแล้วพี่สเตล่า ไปกันเถอะคะ" ผิงอันปิดประตูล็อกเกอร์ของตัวเองแล้วยกมือลูบเก็บผมยาวสลวยให้เข้าไปอยู่ในเน็ตคลุมเท่าที่พอจะทำได้

"เดี๋ยวๆ แม่หนูน้อย หยุดเลย หน้าตาเกลี้ยงแบบนี้เดี๋ยวก็โดนเจ้าแม่ดูเอาหอรอก" สเตล่ารั้งผิงอันไว้พร้อมกับจัดการให้แม่ตัวดีมีสีสันบนใบหน้าเสียบ้างตามกฎของโรงแรม

"สักวันนั้นคงโดนไล่ออกเพราะเรื่องแต่งหน้าแน่ๆ เลยคะ" ผิงอันบ่นอยู่

ภาพลักษณ์เรียบร้อยสดใสสวยงามของพนักงานคือส่วนหนึ่งที่

สำคัญสำหรับงานบริการ เครื่องแต่งกายสวยงามสะอาดตานั่นทาง
โรงแรมมีสวัสดิการจัดหาและซักกรีดให้เรียบร้อย แต่สำหรับการ
แต่งหน้าพนักงานหญิงต้องดูแลตัวเองซึ่งออกจะเป็นเรื่องลำบากสำหรับ
ผิงอันที่ไม่ค่อยชอบสักเท่าไร

"เอละเรียบร้อยง่ายแค่นี้เอง หน้าเราอะใสอยู่แล้ว แค่นี้เติมแป้ง
เติมลิปแล้วก็ทาตานิดหน่อยเอง หัดลิจ๊ะ" สเตล่าบอกพลางเก็บ
อุปกรณ์ของเธอ ตามองเพื่อนรุ่นน้องอย่างเอ็นดู

"จะพยายามนะคะ" ผิงอันตอบรับพร้อมกับยิ้มแหยๆ

"เรียบร้อยค่ะ ขอให้พักผ่อนให้สบายนะคะ" ผิงอันบอกแขกสาว
ที่รับของคีย์การ์ดสำหรับห้องพักที่เพิ่งเช็กอินเรียบร้อยพร้อมกับ
รอยยิ้ม ซึ่งก็ได้รับรอยยิ้มสดใสกลับมาเช่นกัน

"ยิ้มเก่งจริงนะเลี้ยวผิง เป็นลูกค้าหนุ่มๆ จะไม่ว่าเลย" สเตล่าขยับ
เข้ามาแซวเมื่อหน้าเคาน์เตอร์ว่างเปล่า ผิงอันหันไปส่งยิ้มให้เพื่อนรุ่นพี่
ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้เพื่อจะได้พูดคุยกันสะดวก ไม่ต้องทำเสียงดัง

"ยิ้มสยามค่ะ รู้จักไหมคะ ตอนนี้อยู่มาเป็นยิ้มมาเก๊า" ผิงอันบอก
เชื้อสายในตัวของเธอรึ้นหนึ่งเป็นของดินแดนที่ใบหน้าผู้คนมักจะ
แต่งแต้มด้วยรอยยิ้ม แผ่นดินเกิดที่เคยคิดว่าจะเป็นเรือนตาย แต่
สุดท้ายเธอก็มาอยู่ที่นี้ บนผืนดินที่เป็นรกรากของบรรพบุรุษผู้มอบ
สายเลือดอีกครึ่งหนึ่งในร่างกาย และชั่วชีวิตอาจจะปักหลักสร้างรกราก
ใหม่ให้ตัวเองที่นี่

แผ่นดินให้กำเนิดที่อบอุ่นแต่บัดนี้ไม่เหลืออะไรอีกแล้วสำหรับ
เธอ และทุกครั้งที่คิดถึง แม้จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข แต่ก็เจ็บ
ความทุกข์มาไม่น้อยกว่าเช่นกัน

"จ้ะ แม่หนูน้อยจอมยิ้ม ว่าแต่ยิ้มเพื่อไปที่หนุ่มๆ มั่งก็ได้นะ
พี่ว่าเอเดรียนน่าจะอยากได้รอยยิ้มหวานๆ ของเรามากกว่าใครเลยนะ"

คราวนี้รอยยิ้มสดใสของผิงอันกลายเป็นเหยยหันที เอเดรียนเป็นผู้จัดการฝ่ายอาหารและเครื่องดื่มของที่นี่ การที่ชาวมาเก๊า รวมไปถึงฮ่องกงมีชื่อเรียกเป็นภาษาตะวันตกนั้นเพื่อให้สะดวกสำหรับการติดต่อกับต่างชาติ จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่คนรุ่นใหม่แทบจะไม่มีใครเรียกชื่อจีนกันแล้ว แต่ผิงอันนั้นยังไม่ยึดชื่อตะวันตกแบบใด ยังคงใช้ชื่อจีนที่อาผ้อ* ตั้งให้แทนตัว ป้ายชื่อที่ติดหน้าอกเขียนว่า Ping-An ตามการสะกดแบบพินอิน** ซึ่งก็กลายเป็นว่าชาวต่างชาติโดยเฉพาะแขกจากตะวันตกอ่านเป็น 'ปิง-อัน' ไปเสียอีกแต่เธอก็ไม่เดือดร้อน

เอเดรียนนั้นเป็นชาวมาเก๊าโดยกำเนิด หน้าตาเรียกว่าเข้าขั้นดีแม่จะมีดวงตาชั้นเดียวแต่ก็กลมโต อวัยวะก็เป็นมิตร แถมยังโสดสนิท เรียกได้ว่าเป็นชายหนุ่มที่ใกล้เคียงกับคำว่าสมบูรณ์แบบ แต่ผิงอันไม่มีใจจะตอบสนองไมตรีจากเขา

ผู้ชายคนนั้นไม่มีข้อติหрок แต่เธอต่างหาก หัวใจเธอมันมีตำหนิ ซึ่งชาตินี้คงไม่อาจลบล้าง มันทำให้ผิงอันไม่คิดจะมองหรือรักใคร่ในฐานะคนรักอีกแล้ว

"อย่าล้อลิคะพีส์เตล่า"

"นี่ถามจริงๆ นะ จะอยู่เป็นโสดไปจนตายหรือยัง เรา รู้หรือเปล่าว่าเอเดรียนเนื้อหอมขนาดไหน ยังหนุ่มแน่นแต่อาชีพการงานก้าวหน้าพรวดๆ จนได้เป็นผู้จัดการตั้งแต่อายุยังไม่ทันแตะสามสิบ แถมตั้งแต่เธอเริ่มทำงานที่นี่มาจนตอนนี้ก็สองปีเข้าไปแล้วที่เธอไม่เคยยอมมองคนอื่นเลยนอกจากเธอ โดนปฏิเสธยังไงก็ยังไม่ถอย หายากนะผู้ชายมันคงแบบนี้ ไม่คิดว่าพีมีแอนดรูว์แล้วละก็จะขอเสนอตัวแทนเราเลยนะ"

"ฉันไม่เหมาะกับเขาหรอกนะ เอเดรียนน่าจะได้พบกับคนที่ดีกว่าฉัน" ผิงอันพยายามทำเสียงให้เป็นปกติ พุดโดยเลี่ยงการสบตา ก้มลง

* ยาย

** พินอิน (Pinyin) มาตรฐานระบบการถอดเสียงภาษาจีนกลางเป็นอักษรโรมัน

มองเอกสารลงทะเบียนเข้าพักของลูกค้า

"พูดเป็นนิยายเชียว ดีเกินไป" สเตลล่าเข้ามาสัมผัสคนอารมณ์ดีแล้วผิงอันก็แอบโล่งใจเมื่อมีเสียงเรียกจากมุมหนึ่งของเคาน์เตอร์

"ผิงอัน มานี่หน่อยสิ"

"คะพี่ไอวี" ผิงอันรีบรับคำในขณะที่สเตลล่าก็รีบขยับเปิดทาง

"ไปๆ เจ้าแม่เรียกแล้ว"

ผิงอันหมุนตัว รีบก้าวเข้าไปหาไอวี...ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายต้อนรับส่วนหน้าที่ตั้งใจหยุดฟังและรับงานอย่างแข็งขัน ปล่อยให้สเตลล่ารับหน้าที่ดูแลลูกค้าคนใหม่ที่กำลังก้าวเข้ามา

ฝันที่ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดทำให้ผิงอันขมวดคิ้วพร้อมกับนึกบ่นในใจ *ไม่รู้จะตกอะไรกันหนักหนา* วันนี้เธอต้องไปช่วยนำสาวที่เซนาโต้สแควร์* เสียด้วย

ร่างเล็กเดินลี้วผ่านย่านร้านค้าของ The Promenade และเกือบจะเดินเลย แต่แล้วก็ชะงักเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ ก่อนจะถอยกลับมายังร้าน Teddy Mania ซึ่งจำหน่ายตุ๊กตาแบรנדดัง

เจ้าหมีสีน้ำตาลที่ถูกวางอยู่บนยกพื้นซึ่งทำจากลังไม้ขีดกระจกหน้าร้านทำให้เธออดไม่ได้ที่จะหยุดมองก่อนกลับบ้าน รูปร่างที่ไม่อ้วนฟู แถมหน้าก็เกือบจะเป็นหมีกลายเป็นหมีเพราะส่วนของจมูกและปากค่อนข้างจะใหญ่เอาเรื่อง ทำให้มันดูไม่ค่อยเหมือนตุ๊กตาหมีในฝันของเด็กๆ

ผิงอันดีใจเจ้าหมีตัวนี้ตรงรูปร่างไม่เหมือนใครของมัน เคยเข้าไปขอซื้อจากคนขายในร้านแต่ก็ผิดหวัง เนื่องจากเจ้าหมีตัวนี้ไม่ได้มีไว้ขายเพราะผลิตมาผิดสเป็ก

* ย่านการค้าเซนาโต้หรือ San Ma Lou (ซาน หม่า โหลว) แหล่งช้อปปิ้งของมาเก๊า มีเอกลักษณ์ที่ล้ำค่าคือการปูถนนด้วยกระเบื้องเป็นลอนคลื่น

ทางเจ้าของแบรนต์ไม่ยอมให้ลูกค้าได้รับของที่ผลิตไม่ตรงตามมาตรฐานไปจนกลายเป็นเสียภาพลักษณ์จึงตั้งใจจะทำลายทิ้ง แต่ ผิงอันได้ยินมาว่าเจ้าของร้านสาขานี้เป็นเพื่อนสนิทกับเจ้าของแบรนต์ จึงขอไว้หนึ่งตัวจากทั้งล็อตที่ต้องทำลายแล้วนำมาตั้งโชว์ที่ร้าน และ มันก็ถูกใจเธอ

...ของมีตำหนิ...

"กลับแล้วนะมาเก้า"

ผิงอันแอบตั้งชื่อให้เจ้าหมีตามชื่อแผ่นดินที่ตั้งใจยึดเป็นเรือนตาย เธอโบกมือให้น้อยๆ รวากับเป็นเพื่อนสนิทเพราะทักทายกันทุกวัน ก่อนจะออกเดินต่อเพื่อกลับบ้านจริงๆ เสียที่

ทางเชื่อมระหว่างอาคารที่ไม่มีชายคาทำให้ผิงอันต้องสวมหมวกเร็วขึ้นเป็นการหนีเม็ดฝน ตาอดไม่ได้ที่จะมองหารถ Shuttle ที่มีไว้อำนวยความสะดวกให้กับลูกค้าในการเดินทางไปตามจุดต่างๆ ของ The Promenade เผื่อว่าถ้าว่างจะได้ขอแอบติดรถไปด้วย

"ผิงอันจะกลับแล้วเหอครับ ฝนตกให้ผมไปส่งเถอะ" เสียงทักจากเอเดรียนทำให้ผิงอันต้องหมุนตัวไปส่งยิ้มให้อย่างสุภาพ

"ขอบคุณค่ะ แต่ไม่เป็นไรหรอก ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานของคุณนี่คะ"

ตำแหน่งงานในระดับผู้จัดการฝ่ายทำให้เอเดรียนต้องเข้างานตามเวลาทำงานของสำนักงานซึ่งเหมือนกับพนักงานบริษัททั่วไป ต่างจากผิงอันที่ต้องเข้าตามรอบกะเวร มันทำให้เวลาเข้างานของเธอและเขาต่างกัน

"อ้อ... รีบหรือเปล่าครับ ฝนคงไม่หยุดง่ายๆ รอผมสักนิดก็คงพอดีกัน"

"อย่าเลยคะ ฉันไปได้ บัสสต๊อปอยู่ไม่ไกลด้วย ขอคุณนะคะ ไปก่อนละคะ" ผิงอันบอกลาในขณะที่เอเดรียนได้แต่มองอย่างเสียดาย

ผิงอันเปลี่ยนใจที่จะมองหารถ shuttle จะบอกว่าเอเดรียนเป็นสาเหตุก็ได้เหมือนกัน มือบางขยับฮู้ดที่ติดเสื้อมาคลุมศีรษะแล้วออกวิ่งรวดเร็วโดยไม่มีที่ท่าจะเกรงกลัวสายฝน ก่อนจะวิ่งกระเป่าสะพายมากอดแนบอกเพราะห่วงสมบัติข้างในนั้นมากกว่าตัวเองเหมือนที่เคยเป็นมาเสมอ

"ตายแล้วเสียผิง ไม่เอาร่มหรือเสื้อกันฝนไปทำงานอีกแล้วหรือเรา"

หลานสาวที่โตดผลุงมายืนหน้าร้านและกำลังจัดการปิดหยาตน้ำที่เกาะกระเป่าโดยไม่ใส่ใจตัวเองว่าจะเปียกหรือเปล่าทำให้เหวินลี่ส่ายหน้าบ่นฮู้

"อาหีย* ขอโทษนะคะหนูมาสายไปหน่อย พอดีคนบนรถบัสสายประจำมันแน่น หนูเลยต้องรอมาอีกสายหนึ่งนะคะ"

"จะมาช้าหรือไวก็เท่าันั้นแหละ วันนี้ฝนตกคนไม่ค่อยมาเดินสักเท่าไรหรอก ว่าแต่หนูดีกว่า ดูลิปล่อยให้เนื้อตัวเปียกปอนแบบนี้เดี๋ยหวัดได้ถามหากันพอดี อาพ่อรู้มีหวังโดนไม้แน่ๆ"

"แหม ก็อย่าบอกอาพ่อสิคะ ไม่เห็นจะยาก"

"ไปๆ ไปหลังร้านจัดการถอดไอ้เสื้อโค้ตเปียกๆ ออกเร็วๆ เลยหาผ้าเช็ดผมเผ้าให้แห้งด้วยเข้าใจไหม" เหวินลี่ไล่หลานสาวที่เริ่มทำจมูกฟูตืดแล้วก็จามออกมาในที่สุด "ตายแล้วเสียผิง เป็นหวัดแน่ๆเลยเรา"

"มันคันจมูกเท่าันั้นเองค่า"

"ไปเลยนะ ยังจะมาไอ้อี้อีก หายาทานดักไว้ด้วยเลยนะ" เหวินลี่ไล่แล้วยังมีเสียงบ่นยาวตามมา

ผิงอันหัวเราะน้อยๆ แต่ก็รีบเดินไปหลังร้านอย่างรวดเร็ว รู้ดีว่า

* นางสาว

น้ำสาวแม่จะขี้นแต่ก็รักและห่วงเธอไม่น้อยเหมือนกัน แม่จะมีโอกาส
ใกล้ชิดกันแค่นี้ก็ปีปีก็ตาม

ปกติแล้วผิงอันจะมาช่วยงานที่ร้านหากกะทำงานที่โรงแรมของ
เธอเอื้ออำนวยแล้วรอกลับบ้านพร้อมน้ำสาว เทวินลีไม่ได้บังคับหรือ
กะเกณฑ์ให้หลานสาวมาช่วย แต่ผิงอันก็สมัครใจมาเพราะไม่ชอบอยู่
เฉยๆ ที่บ้าน นอกจากอาผ้อและอาหียแล้วผิงอันก็ไม่มีใครอีก หรือ
อย่าว่าแต่มาเก๊าเลย ในโลกใบนี้ญาติของเธอที่เหลือเพียงท่านทั้งสอง
เท่านั้นเอง

ผิงอันเกิดและโตในประเทศไทย มารดาของเธอเป็นชาวมาเก๊า
ที่หวังจะตั้งรกรากในแผ่นดินเกิดของคนรักที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีน
คุณปู่และคุณย่าของผิงอันเสียชีวิตตั้งแต่เธออายุได้ไม่ถึงสิบปี มัน
ทำให้คำว้าครอบครัวแต่ไหนแต่ไรมา มีเพียงผิงอัน บิดา และมารดา
เท่านั้น

ชีวิตที่ไม่เคยคิดว่าจะจากเมืองไทยไปไหนเปลี่ยนไปเพราะ
อุบัติเหตุครั้งใหญ่ของครอบครัวเล็กๆ ที่สังเวทสองชีวิตที่สำคัญที่สุด
ของผิงอัน การเดินทางท่องเที่ยวพร้อมกันทั้งครอบครัวที่มีไม่บ่อยนัก...
ไม่นึกว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย ในเวลานั้นนับเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก
สำหรับหญิงสาวตัวคนเดียวบนแผ่นดินเกิดที่แม่จะยังพอมีเพื่อนแต่
มันสร้างความอบอุ่นใจเสียแล้ว

นอกจากการสูญเสียบุพการี ความทุกข์อีกมากมายก็ประดังเข้ามา
พร้อมกันราวกับสรวงสวรรค์บิดตาเล็กปรานี ความทุกข์แสนสาหัสที่
เกิดขึ้นทำให้ผิงอันหันหลังให้บ้านเกิดเมืองนอน เดินทางมาฝากชีวิต
ไว้บนแผ่นดินเกิดของมารดากับน้ำสาวและยายที่นี่ เธออาจเกิดและ
เติบโตที่ประเทศไทย แต่นับจากวันที่จากประเทศแห่งรอยยิ้มนั้นมา
ผิงอันก็ไม่คิดจะกลับไปเยือนอีกเลย

มาเก๊าเป็นเรือนนอนและอาจจะเป็นเรือนตายของเธอ...ไม่มี

แผ่นดินใดๆ ให้ความอบอุ่นและเหมาะสมกับเธอมากกว่านี้อีกแล้ว

ร้านของเหวินลี่เป็นร้านขายเสื้อผ้าแบรนด์ดังซึ่งเป็นแฟชั่นไฮล์ที่หน้าของผิงอันต้องจ่ายเงินซื้อสิทธิ์ด้วยมูลค่าที่ค่อนข้างสูง ซึ่งยังพ่วงค่าใช้จ่ายจิปาถะรวมถึงระเบียบปฏิบัติและข้อบังคับปลีกย่อยตามมาพอสมควรเลยทีเดียว แต่ก็ให้ผลกำไรคຸ້มค่าเพราะตั้งอยู่ในย่านช้อปปิ้งที่มีลูกค้าแวะเวียนมาไม่ได้ขาด

เซนาได้สแควร์เป็นย่านที่นักท่องเที่ยวชอบมาเดิน เพราะว่านอกจากมีร้านค้าพร้อมฝรั่งให้จับจ่ายแล้ว ยังเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ซึ่งจดทะเบียนและได้รับการรับรองขึ้นเป็นมรดกโลกโดยองค์การยูเนสโก ด้วยทัศนียภาพและสถาปัตยกรรมที่คงเอกลักษณ์และงดงามควรค่าแก่การอนุรักษ์ แถมยังมีโบสถ์เซนต์โดมินิกซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นโบสถ์ที่มีศิลปกรรมทางศาสนาที่สวยงามที่สุดตั้งอยู่

หากเดินเอื่อยลัดเลาะชมร้านค้าที่จำหน่ายขนม ของฝาก และงานฝีมือประณีตซึ่งคงเอกลักษณ์ของมาเก๊าไว้อย่างครบสมบูรณ์ไปเรื่อยๆ แล้ว ฅน ปลายทางเดินที่ทอดยาวและสูงชันขึ้นที่ละน้อยคือ ซากโบสถ์เซนต์ปอลเลื่องชื่อ ซึ่งเสียหายเพราะประสบอัคคีภัยจนพิพาศในปี ค.ศ. 1835 และได้รับการบูรณะต่อมาในปี ค.ศ. 1991

แม้จะเหลือเพียงผนังด้านหน้าทางเข้าและบานประตู ไม่ใช่โบสถ์ที่สมบูรณ์เหมือนในอดีตอีกแล้ว แต่ความงามสง่าที่ตั้งตระหง่านของซากโบสถ์แห่งนี้ก็ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ที่โดดเด่นของมาเก๊า ไม่ว่าจะใครก็ตามที่มีโอกาสมาเยือนดินแดนแห่งนี้ ล้วนมุ่งมาบันทึกภาพเก็บไว้เป็นส่วนหนึ่งของความทรงจำทั้งนั้น

"Hello! Fun Jing Gwong Lam*" ผิงอันส่งเสียงต้อนรับเมื่อรู้สึกถึงฝีเท้าของลูกค้าที่ก้าวเข้ามาในร้าน ทั้งๆ ที่ตัวเองยังง่วน

* 欢迎光临 จินกลางออกเสียง Huan Ying Guang Lin แปลว่ายินดีต้อนรับ